

Sandhedens Laug og deres rolle i 10 årskrigen

Milka Scribus var med sorteårsordenen, da Talansar blev invaderet af orkerne i 10 års krigen. Hans endelige blev en voldsomme kamp ved Hedeby. Et sted hvor lauget til denne dag har sine øjne rettet på grund af det sandhedsoffer Milka led. Længe havde Milka Scribus, sammen med sin lærling Gigla, senere den forbandede, beskrevet sorteårsordenens kamphandlinger og deres dobbeltsindede magi og gudedyrkelse. Han havde trofast fuldt disse kompagnier gennem mange års krig. Med stor fare for hans eget liv. Dette både i nederlag og sejr. Derfor virkede det også noget fordækt, da han blev vist bort, netop som man planlagde en offensiv ind i orkernes område. Denne offensiv syntes meget ubegrundet. Sorteårsordenen og baroniet Azevedo ville ikke høre tale om, at andre skulle deltage. Ikke 7 vild heste kunne holde Milka Scribus fra dette togt. Derfor forklædte han og hans lærling sig som krigere og fulde med på togtet de ville dokumentere det, som tydeligvis ikke skulle dokumenteres. Ved Hedeby gik det galt for denne offensiv ind i orkernes gamle land. Hæren var tæt på at blive udslettet, men vandt dog til sidst. Mange faldt og der i blandt Milka som lå hårdt såret i lazarettet. Historikeren havde ikke forstand på våbenbrug og var derfor chanceløs i det store slag. Gigla havde derimod klaret sig. Han var flygtet kort inden slaget. Men havde til gengæld taget så rigelig del i de efterfølgende plyndringer. Milka talte strengt og længe til ham og understregede at en sand historiker ikke søgte rigdom men sandheden i historiens begivenheder. Han fik besked på, at aflevere sine rigdomme tilbage. Sent den nat myrdede Gigla sin mester. Men hans grådighed blev hans nederlag. En såret soldat havde set forbrydelsen. Næste dag blev morderen fanget og ført til en mager. Nekromantikeren forestod selv forhøret og torturen af Gigla den forbandede. Den eneste grund til at denne beretning er kendt er fordi Nekromantikeren i sit hovmod, og tillid til sin egen magiske kunne, lod Gigla den forbandede leve – mere som en levende død og pint så al forstand var borte for altid. Man havde med kraftige magier pint og tortureret lærlingens sind. Dette var den straf forrædere modtog, blandt disse rå soldater og magere. Men Gigla fandt tilbage til Scriptoriumet. Total nedbrudt og uden meget forstand tilbage. Men han blev plejet og sandheden kom langsomt frem. Han fik lov, at levede videre i kælderens. Men han fik aldrig sin forstand tilbage. Og få år efter døde han. Man søgte forgæves efter Milka Scribus papirer. Men fandt dem ikke. Men lærlingens usammenhængende beretning blev samvittighedsfuldt noteret ned og bragt til laugets bibliotek. Efter mange timers snak om situationen besluttede man sig for at sende en delegation til sorteårsordenens øverste for at snakke om situationen. Disse forhandlinger

mundede ud i at sorteårsordenens øverste tilkendegav at de var lede ved hændelsen og man gav efterfølgende Scriptoriet fuld adgang til at følge ordnen. På denne måde blev Milkas offer ikke meningsløst, men blev laugets adgang til de store gerninger som sorteårsordenen udførte, men også til nogle af magiens mørkeste gerninger gennem tiderne. Der kom aldrig helt klarhed over hvad formålet med angrebet ind i orkernes land egentlig var.